

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 13)

ΔΡΙΘ. ΦΥΛ. — 488

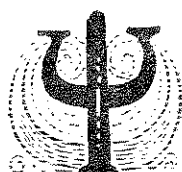
ΕΤΟΣ ΚΑ'.

1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Ἡ Ὁρθοδοξία ἐν πράξει καὶ θεωρίᾳ

ὁ σὰρξικὸς ἄνθρωπος τὰ τοῦ Πνεύματος οὐ δέχεται (Α', Κορινθ. β', 14). Ἦτοι, σαρκικὸς ἄνθρωπος τὰ πνευματικὰ ζητήματα ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοήσῃ. Εἶναι λόγοι θεόπνευ-

στοι τοῦ θείου Παύλου, οἱ ὅποιοι ἀπετέλεσαν ἀξίωμα μαθηματικῆς ἀποδείξεως κατὰ τὰ γεγονότα τῆς πολυταράχου μακραίωνος ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

Ἀπεδείχθη, δηλαδή, περιτράνως, ὅτι ὅταν ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου στρεβλωθῇ ὑπὸ τῆς σαρκικῆς ἀκολασίας, τότε καὶ ἡ ἀσβόλη τῆς ἀπιστίας καταστρέφει τὸν νοῦν τῆς ψυχῆς. Συνείδησις πεπρωμένη καὶ ἀναισθητοῦσα ἐναντι τοῦ ἠθικοῦ Νόμου, ἀδύνατον νὰ συνευδοκῇ εἰς θεωρίας ὑψηλὰς καὶ ὑπεργείους. Περὶ τούτου ἔχομεν καὶ τὸν θεῖον Χρυσόστομον συμφωνοῦντα καὶ λέγοντα ὅτι, «**φῶλος βίος πονηρὰ τίκτει δόγματα**».

Ὅθεν οἰονδήποτε κακόδοξον ἀποστάτην καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἀπόβλητον ἂν, ὡς παράδειγμα ἐπικαλεσθῶμεν, θὰ βεβαιωθῶμεν, ὅτι ἀπαξάπαντες οἱ τοιοῦτοι ὑπῆρξαν παραβάται τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας κάκιστοι, καὶ συνεπείᾳ τούτου, ἐπέτρεψεν ἡ θεία Δικαιοκρισία νὰ ἐκτραπῶσι καὶ εἰς κακοδοξίας δογματικές, ἵνα οὕτω καταστῇ πασίδηλος ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐγκατάλειψις αὐτῶν.

Ἡ ἐννοια τῆς ὀρθοδοξίας ἀδύνατον νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν εἰς ψυχὴν, ἡ ὁποία ἔπαυσε νὰ αἰσθάνεται τὰ τῆς πίστεως βαθύτερα καὶ νὰ φρονῇ τὰ ὑψηλότερα. Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς ἰδεολογία ἀπαιτεῖ νοῦν αἰθέριον. Ὁ δὲ ἐπιθυμῶν νὰ ἐντρυφήσῃ εἰς τὰς θεωρίας τῆς θεοδιδάκτου διδασκαλίας αὐτῆς, ὀφείλει νὰ ἀποβάλῃ, ὡς ἄλλος Ἥλιος, καὶ τὸν ἔσχατον αὐτοῦ δερμάτινον χιτῶνα, ἥτοι πάντα γήινον ἀλαζονικὸν λογισμόν, ἵνα οὕτω ἀνερχόμενος «**τῇ θεωρίᾳ**» «**ὡς εἰς οὐρανόν**», κατοπτέυσῃ καὶ μυηθῇ τὰ ὑπὲρ λόγον ἀνθρώπου καὶ ἐννοίαν.

Ἐὰν σήμερον ἡ Ὁρθοδοξία ὡς ἰδέα, ἔπαυσε νὰ θερμαίνῃ τὰς καρδίας τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἔπαυσε νὰ ἀσκῆται ὡς βίωμα. Πᾶν ὅ,τι ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία θεοπνεύστως διетύπωσε καὶ ἐν Ὅροις καὶ Συμβούλοις καὶ Ἱεραῖς Διατάξεσι, ἀπεκρυστάλλωσε διὰ τῶν Ἀγίων Συνόδων ἡ σύγχρονος γενεᾷ μετὰ ἐπιδεικτικῆς περιφρονήσεως ἀθετεῖ. Ἡ δὲ καταπάτησις, τῶν θείων ἐντολῶν ἤρχισεν ἀπὸ τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν καὶ κατέληξεν, ὡς μὴ ὤφειλεν, εἰς τὴν δογματικὴν. Καὶ πράγματι.

Ποῖος Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος ἐρωτώμενος σήμερον περὶ τῶν ἄρθρων τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τοῦ γνωρίζει τὴν ἐννοίαν των; Ποῖος ἐξεταζόμενος, αὐτὸς ὡς Ὁρθόδοξος

κατὰ τὴ διαφέρει τοῦ παπιστάνου, τοῦ διαμαρτυρομένου, τοῦ χιλιαστοῦ κ.ο.κ.; Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι, ὅχι τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων τοῦ Πιστεύω, οὔτε αὐτὸ τοῦτο τὸ Πιστεύω ν' ἀπαγγεῖλη γνωρίζει. Ἡ παχυλὴ δὲ αὕτη ἄγνοια περὶ τῆς πίστεως ἀσφαλῶς ὀφείλεται εἰς τὴν φρικτὴν ἀμέλειαν περὶ τὴν τήρησιν τῶν χριστιανικῶν ἠθικῶν καθηκόντων. Διότι εἶναι ἀδύνατον ὁ Χριστιανός, ὅσον ἀγράμματος καὶ ἂν εἶναι, νὰ ἀγνοῇ τὰ σπουδαιότερα δόγματα τῆς πίστεως, ἐφ' ὅσον εἰς τὰ τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ἐπιμελῆται τὸν ἑαυτὸν του. Οὗτος ἀσφαλῶς καὶ εἰς τὰ τῆς θείας λατρείας πάντοτε φροντίζει νὰ μὴ ὑστερῇ, παρ' ὅλας τὰς ἀντιξοότητες τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Πληροφορούμεθα σκανδαλῶδεις ἐπαφὰς Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ μὴ θρυλλοῦνται εἰς τὸ μέλλον «Διάλογοι» καὶ συζητήσεις ὑποπτοὶ ἐπὶ θεμάτων ἐκκλησιαστικῶν ὑψίστης σημασίας· αἴρονται φραγμοί, ἀπείργοντες τέως πᾶσαν κακοδόξων εἰσβολὴν εἰς ὀρθοδόξους περιοχάς· ἀναμίγνυνται ἀδιακρίτως εἰς κοινὰς λατρείας καὶ συμπροσευχὰς πιστοὶ μετ' ἀπίστων· δογματικαὶ διαφοραὶ θεμελιώδους ἐννοίας χαρακτηρίζονται ἐπισήμως ὡς θεωρίαι ἀναχρονιστικαί· ἱεροὶ κανόνες, διέποντες τὰ τῆς θείας λατρείας πεπαρησια-

σμένως χλευάζονται. Καὶ διερωτᾶται τις. Ποῦ ὀφείλεται ἡ γενικὴ αὕτη ἀποστασία κατὰ τῆς πατρῴας εὐσεβείας; Ποία ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης κατὰ παντὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου θεσμοῦ ἀνευλάβεια;

Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι δύσκολος.

Εἰς τὴν ἐξαχρεῖωσιν τῶν ἠθῶν.

Ἐφ' ὅσον ἡ ὑψηλὴ ἔννοια τῆς Ἠθικῆς ἔπαυσε νὰ ρυθμίζει τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐφ' ὅσον καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἐπαίσχυντος καὶ ἀχαρακτήριστος Σοδομοτισμὸς νομιμοποιεῖται (!) εἰς τὰ λεγόμενα προηγμένα Χριστιανικὰ Κράτη, πῶς εἶναι δυνατόν ἡ Ὁρθόδοξος ἰδεολογία νὰ εὕρῃσκη παρ' αὐτοῖς τόπον ἀναπαύσεως; Ὅταν αἱ ἠθικαὶ ἀξίαι παύουν προσηκόντως νὰ ἐκτιμῶνται, πῶς εἶναι δυνατόν αἱ εὐσεβεῖς πράξεις νὰ ἐκδηλώνωνται ὡς ἀπαύγασμα ἀκραιφνοῦς πίστεως;

Ὁρθοδοξία καὶ Ὁρθοπραξία ἀποτελοῦν συζυγίαν ἀδιάσπαστον. Ἡ μία χαρακτηρίζει τὴν ἄλλην. Ἡ ὀρθὴ καὶ ἀκραιφνὴς πίστις ἐνισχύει τὴν ἀρετὴν, ἡ δὲ ἀρετὴ διατρανώνει τὴν πίστιν. Ὅπου συμβαδίζουν, μεγαλουργοῦσιν· ὅπου ἡ μία κάμπτεται, πίπτει καὶ ἡ ἄλλη, διότι εἶναι ἀδελφαὶ δίδυμοι, καὶ ἀποτελοῦν ἀμφοτέραι ξυνωρίδα σωτήριον.

«Ὁ γὰρ τῆς θεοσεβείας τρόπος ἐκ δύο τούτων συνέστηκε, δογμάτων

Οἱ Ἀδελφοὶ τοῦ παραρτήματος Καβάλας μετ' ἐπικεφαλῆς τὸν αἰδ. οἰκονόμον κ. Νικ. Ἀλεξανδρίδην ἐξῶθι τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐν Ν. Καβάλῃ ἐνθα φυλάσσεται τὸ Τίμιον αὐτοῦ Λείψανον.

Ταραχαί εἰς τὴν Δυτιυὴν Ἑυυλησίαν. Χειροτονία ἀντιυανονιυὴ ἐπισυόπου Ρώμης. Εἰς ὑπὸ ἑνὸς

Ἱστορικά σημειώσεις ἐνδιαφέρουσας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνθὺ δὲ πράκτορες ἀναίσχυντοι διήρχοντο τὰς ρυπαρὰς συνοικίας τῆς Ρώμης ἐξεγείροντες τὰ πάθη καὶ ἐξαγοράζοντες ψήφους, ἕτεροι ἀναίσχυντότεροι ἐκρούον τὰς θύρας τῶν μεγάρων ὅπως ὀδύρῳσι καὶ συκοφαντήσωσι τὸν νέον ἐπίσκοπον. Τότε ἦλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν δημοσιότητα ἡ κατηγορία, ἥτις ἦδη ἀπὸ τοσούτου χρόνου μετ' ἀγανακτήσεως κοινῆς εἶχε διαφυσθῇ μοιχεία δῆθεν γενομένη ὑπὸ τοῦ Δαμάσου κατὰ τὴν νεότητά αὐτοῦ. Οἱ διάκονοι Ἀμάντιος καὶ Λούπος μετέδιδον τὰς συκοφαντίας ταύτας. Ὁ δὲ Οὐρσίνος παρέσχεν εἰς αὐτοὺς ὡς συνεργάτας δύο πρόσωπα αἰσχροῦ, μεταξὺ τῶν αἰσχυρότερων, ὧν ἡ ἱστορία ἐτήρησε τὰ ὀνόματα. Ὁ ἕτερος ἦτο Ἰσπανὸς Ἰουδαῖος ὀνόματι Ἰσαάκ, προσήλυτος Χριστιανὸς, μεθ' ὃ πάλιν Ἰουδαῖος, καταδικασθεὶς ὑπὸ Συνόδου «διότι ἐβέβηλε ὡς δὲ τῆς μεταστάσεως τοῦ τὰ Ἰερὰ μυστήριον». Ὁ ἄλλος οὗτος ἐπεδείκνυε θεολογικὰς ἀξιώσεις καὶ ἀπεδίδετο αὐτῷ διβλίον εὐτελοῦς ἀξίας ὡς ἐμπνεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γραφὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ προσηλυτισμοῦ αὐτοῦ. Ἐχθρὸς προσωπικὸς τοῦ Δαμάσου, ὅστις κατήγετο ἐξ Ἰσπανίας ὡς οὗτος, καὶ ὅστις ἴσως ἐπετίμησε τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ, ὁ Ἰσαάκ ἰσχυρίζετο ὅτι ἔχει εἰς χεῖράς του τὰς ἀποδείξεις τῆς μοιχείας ταύτης, ἣν ἀπέδιδεν εἰς τὸν τέως ἱερέα τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου προσκληθεὶς δὲ βραδυτέρων νὰ προσαγάγῃ ταύτας ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ἀνεγνώρισε τὴν ἰδίαν ἀγυρτείαν. Ὁ ἄλλος ἦτο εὐνούχος ὀνόματι Πασχάσιος, ἀκάθαρτος εἰς τὰ ἥθη, αἰσχυρὸς, φιλάργυρος, ἀπιστος ὡς οἱ ὅμοιοι αὐτῷ. Προτραπείς ὑπὸ τοῦ Οὐρσίνου ἐτόλμησε νὰ φέρῃ μέχρι τοῦ αὐτοκράτορος Γρατιανοῦ λίβελλον πλήρη κακοηθειῶν τοῦθ' ὅπερ ἐπροκάλεσε τὴν ἀποπομπὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τὴν ἐξορίαν. Αἱ ραδιουργίαι αὗται εἶχον καλῶς παρασκευασθῇ καὶ ἀπηγένη χρόνος πρὸς ἀνασκευὴν καὶ διάλυσιν αὐτῶν ἐν τούτοις ἡ ἀγυρτεία ἐπεράτωσε τὸ ἔργον αὐτῆς καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Δαμάσου καθίσταντο καθ' ἑκάστην περισσώτεροι.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ ὄρους Ἐσκουιλίνου τὴν ἀνατολικωτέραν τῆς Ρώμης, οὐχὶ μακρὰν τῆς ἀγορᾶς τῆς Λιβίας, ὑπῆρχε παλαιὰ Βασιλικὴ κατασκευασθεῖσα ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Σικινίου καὶ κληθεῖσα Σικινίνη. Ὁ Λιβέριος εἶχε καταλάβει αὐτὴν τῇ ἀδείᾳ τῶν ἀρχῶν πρὸς χρῆσιν τῶν χριστιανῶν, δι' ὃ ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ

εὐσεβῶν καὶ πράξεων ἀγαθῶν· καὶ οὔτε δόγματα χωρὶς ἔργων ἀγαθῶν εὐπρόσδεκτα τῷ Θεῷ, οὔτε τὰ μὴ μετ' εὐσεβῶν δογμάτων ἔργα τελούμενα προσδέχεται ὁ Θεός. (Κυρίλλου Ἱεροσολ. Κατήχ. 4).

ἐκκλησία τοῦ Λιβερίου, καὶ ἐχρησίμευε συνήθως ὡς τόπος ἀθροίσεως δι' ἐκκλησιαστικὰς διασκέψεις. Αὐτόθι ὁ Οὐρσίνος συνεκάλεσε τῇ 25 Ὀκτωβρίου 366 κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ ὅπως ἀκυρώσωσι τὴν ἐκλογὴν τοῦ Δαμάσου καὶ προβῶσιν εἰς τὴν ἰδίαν. Ἡ ἐκκλησία αὕτη ἐξετείνετο κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, ἥτις ἦγεν εἰς Τίβουρον. Ἐπειδὴ δὲ εἶχον ἀνάγκην ἐπισκόπου διὰ τὴν χειροτονίαν, ἣν προϋτίθεντο, μετέβησαν πρὸς ἀναζήτησιν ἑνὸς τοιούτου, ὅστις ἐμενεν ἐν τῇ πόλει· ἐκαλεῖτο Παῦλος καὶ ἦτο ἀνθρωπος ἀγροτικῆς ἀπλοϊκότητος ἀπαρμιλλοῦ· ἐπίσκοπος ὄντως παράδοξος ἀγνοῶν ταυτοχρόνως καὶ τοὺς κανόνας τοὺς ἰθύνοντας ἑκάστην χειροτονίαν, καὶ τὰς ἰδιαιτέρας παραδόσεις τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας. Προσαχθεὶς πρὸς τὸν Οὐρσίνον, ὃν ἐπρόκειτο νὰ χειροτονήσῃ, περιωρίσθη μέχρι στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ τὸν ἐχρειάζοντο.

Ἀπὸ πρῶτας πλῆθος λαοῦ, μεταξὺ τοῦ ὁποίου παρετηροῦντο πολλαὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ἦλθε πρὸς Σικινινὴν ἐκκλησίαν, ἐνθα ἡ συνδιάσκεψις ἤρξατο ἐν μέσῳ μεγίστου θορύβου. Ἐκύρῳσαν ὡς παράνομον τὴν προγεγεστέραν ἐκλογὴν καὶ πιθανῶς ἀπήγγειλαν καὶ τὴν προσωπικὴν ἀνικανότητα τοῦ ἐκλεγέντος, μεθ' ὃ ἦλθεν ἀπρόσκοπος ἡ ἐκλογὴ τοῦ Οὐρσίνου.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εὐρίσκοντο ὅτε μέγας θόρυβος ἠκούσθη εἰς τὰς θύρας· ἦσαν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Δαμάσου, αἵτινες στασιάζαντες καὶ οὗτοι ἤρχοντο νὰ διαλύσωσι τὴν συνέλευσιν σείοντες πελέκεις, ξίφη καὶ ράβδους. Μετ' ὀλίγον στρατιῶται σταλέντες ὑπὸ τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως ὅπως διαλύσωσι συγχέντρῳσιν ἀπειλοῦσαν τὴν δημοσίαν τάξιν, προσετέθησαν εἰς τοὺς, οὓς καὶ ὑπεστήριξαν. Ὅτε προσήγγισεν ἐκ καλῆς τάξεως τὸ σῶμα τοῦτο, οἱ Οὐρσινιανοὶ περιωρίσθησαν ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ ὠχυρώθησαν ἐσπευσμένως. Οἱ ἄλλοι χωρὶς νὰ διστάσωσιν ἀνέλαβον νὰ διαρρήξωσι τὰς θύρας διὰ πελέκειν καὶ μοχλῶν, ἀλλ' ἡ ἄμυνα ὑπῆρξε τοσούτον ἐρρωμένη, ὥστε οὐδεὶς ὁπαδὸς τοῦ Δαμάσου κατώρθωσε νὰ παραβιάσῃ τὴν εἴσοδον. Βλέποντες οἱ πολιιορκεταὶ ματαιουμένους τὰς προσπάθειας αὐτῶν ἀνερριχῆθησαν ἐπὶ τῆς στέγης, ἀπέσπασαν αὐτὴν καὶ ἔρριψαν ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας βροχὴν δοκῶν καὶ κεράμῳν, εἰς ἣν ἀπήγτησεν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ συναυλία φρικώδους κραυγῶν πόνου καὶ ὀλασφημιῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ στρατιῶται ὅπως μὴ μένωσιν ἀργοί, ἔρριπτον κατὰ τῶν δυστυχῶν τούτων ἐγκλειστων τὰ βέλη καὶ τὰ ἀκόντια αὐτῶν διὰ τῶν ὀπῶν τῶν τοίχων, ἢ τῶν ρωγμῶν τῶν θυρῶν. Ἡ ἐκκλησία ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ μένῃ κεκλεισμένη, δι' ὃ ὅπως καταπαύσῃ ἡ ἀντίστασις ἔθεσαν πῦρ εἰς τὸ οἰκοδόμημα, ἐξ οὗ ἡ φλόξ ἐξετάθη εἰς τὰς πέριξ οἰκίας. Κινδυνεύοντες οἱ πολιιορκεταὶ νὰ πνιγῶσιν ἐξ ἀσφυξίας ἢ καῖσι ζῶντες, ἤνοιξαν ἐπὶ τέλους τὰς θύρας καὶ ἐπιπεσόντες μεθ' ὁρμῆς κατὰ τῆς ἐχθρικῆς γραμμῆς ἀνέτρεψαν αὐτὴν καὶ διεχύθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Ὅτε οἱ νικη-

Τὰ βαδύτερα αἶτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑυαγγελιστικοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλαυες γρηγορεῖτε»

ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Γ'

(Συνέχεια τῆς πρὸς τὸν Σεβ. πρῶην Ἀργολίδος κ. Χρυσόστομον ἐπιστολῆς ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

Σεβασμιώτατε,

Ὁμόφωνος δὲν εἶναι ἡ γνώμη τῶν θεοφόρων Πατέρων καὶ κοινὴ ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπόφανσις, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται τὸ μνημόσυνον καὶ ἡ κοινωνία μετὰ τῶν νεωτεροποιῶν, λεγομένων Ποιμένων, οἵτινες ἐν σχήματι προβάτου τὴν φθορὰν τῶν προβάτων ἀπεργάζονται «ὡς λύκοι βαρεῖς», καθὼς ὁμολογεῖ ὁ Οὐρανοβάμων Παῦλος:

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, καθὼς προαναφέραμεν, δι' ἓνα παράνομον γάμον διέκοψε τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου καὶ παρήγγειλε πρὸς πάντας «μὴ κοινωνεῖν τοῖς κακοδόξοις, μηδὲ ἀναφέρειν τινὰ (μνημονεύειν) τῶν ἐν τῇ μοιχοσυνόδῳ εὐρεθέντων ἢ ὁμοφρονούντων αὐτοῖς. . . Ἐχθροὺς γὰρ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοιοῦτοις κοινωνοῦντας μεγάλη καὶ πολλὴ τῇ φωνῇ ἀπεφάνετο»! (ἐπιστ. Θεοφίλῳ ἡγουμένῳ). Καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς ἅγιος, βλέπων ὅτι ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, ἐδέχοντο πολλοὶ τὴν παρανομίαν τῶν ἰσχυόντων: «...ἀλλ' ὁ τῆς ἀνθρωπίνης ταλαιπωρίας, πῶς ἀπ' ἐντεῦθεν νῶτα ἔστρεψαν; διὰ τοῦτο ὀλίγοι οἱ μέλλοντες στήναι! διὰ τοῦτο Ἥλιος καὶ Ἐνῶχ καὶ δὲν γνωρίζομεν, ἐὰν καὶ ὁ Θεολόγος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ἀρωγοὶ εἶνε τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας καὶ πρωτοστάται καὶ ἀθλοφόροι τῆς ὁμολογίας Χριστοῦ νίκης.

Διὰ τοῦτο θὰ κολοβωθῶσιν αἱ ἡμέραι τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, καταργουμένης μετὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Χριστοῦ. Οἱ συνιέντες στήτε, μὴ ἀρνηθῆτε τὸν Χριστὸν ἀπὸ τοῦδε.... διότι εἰς νόμος εἶναι καὶ ἐν Εὐαγγέλιον παρελάβομεν καὶ ὅστις ἐκ τούτου τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ τυχόν ἤθελε παρασαλεύσει, κἂν ἄγγελος ἐξ Οὐρανοῦ....ἀνάθεμα ἔστω. Ἄγγελοι δὲν τολμοῦσι νὰ παρασαλεύσουν, οὐδὲ σαλεύοντες μένουσι μὴ ἀναθεματιζόμενοι, καθὼς ὁ διάβολος καὶ ἡ ἀποστατικὴ αὐτοῦ πληθὺς. Καὶ

ταὶ εἰσῆλθον, ἡ ἐκκλησία ἦτο πλήρης τραυματιῶν καὶ τὸ αἷμα ἔρρεε ποταμῶδην. Ἀπέσυραν κατ' ἄλλους ἑκατὸν τριάκοντα ἐπτὰ καὶ κατ' ἄλλους ἑκατὸν ἐξήκοντα πτώματα. Ὁ Οὐρσίνος κατὰ τὸ διάστημα τῆς μάχης διέφυγε διὰ κρυφίας εἰσόδου καὶ ἀποσυρθεὶς ἐν γωνίᾳ σκοτεινῇ μὴ ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἐδέξατο λαθραίως τὴν χειροτονίαν παρὰ τῶν χειρῶν τοῦ ἐπισκόπου Παύλου αἰχμαλώτου αὐτοῦ. (Ἀκολουθεῖ)

πῶς ἄνθρωπος πᾶς, ἐν σαρκὶ ὢν, σαλεύων καὶ καινοτομῶν, καὶ μάλιστα τοιαύτας καινοτομίας, δὲν εἶνε ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ; (ἐπιστ. Π.Η. «πρὸς Εὐτρεπιανὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ).

Ὁ δὲ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός ὁ στύλος καὶ ὁμολογητὴς τῆς Ὁρθοδοξίας, χαρακτηρίζων τοὺς νεωτερίζοντας ὡς ἑτερόφρονες τοῦτο βεβαίως βοῶν: «ἅπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πάσαι αἱ Σύνοδοι, πάσαι αἱ θείαι γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονες παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας δίστασθαι»! Κατάφωρος εἶνε ἡ ἀσέβεια τοῦ λατινοφρονούντος αἵρεσιώτου Πατριάρχου σημερινῷ! Προφανὴς ἐπίσης εἶνε ἡ ἀσέβεια τῶν ἐισηγητῶν τοῦ ἀντορθοδόξου νεωτερισμοῦ τοῦ Πα-

Ἀπὸ τὴν ἐπένδυσιν τοῦ Κ.Σ. Κοιμήσεως Θεοτόκου Πειραιῶς

Τὰ βλέπετε πόσα χαρούμενα εἶναι;

Χάρis εἰς τὴν μεγάλην καὶ αὐθόρμητον ἀγάπην τῶν παιδιῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου 15 παιδιὰ φέρουν εἰς τὰς χεῖρας τῶν τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης, φορέματα, ὑποδήματα, κάλτσες, γλυκὰ, παιχνίδια.... ἓνα ἐξ αὐτῶν ἐξεφώνησε τὴν εὐχαριστήριον ὁμιλίαν εἰς ὅλους ὅσους τὰ ἐνεθυμήθησαν. Καὶ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ προσεύχονται πάντοτε εἰς τὸν Οὐράνιον Πατέρα νὰ σκορπί-ζη πλοῦσια τ' ἀγαθὰ του εἰς ὅλους τοὺς χριστιανοὺς ποὺ ἐνθυμοῦνται πάντοτε τὰ πτωχὰ καὶ ἀπροστάτευτα παιδιὰ...

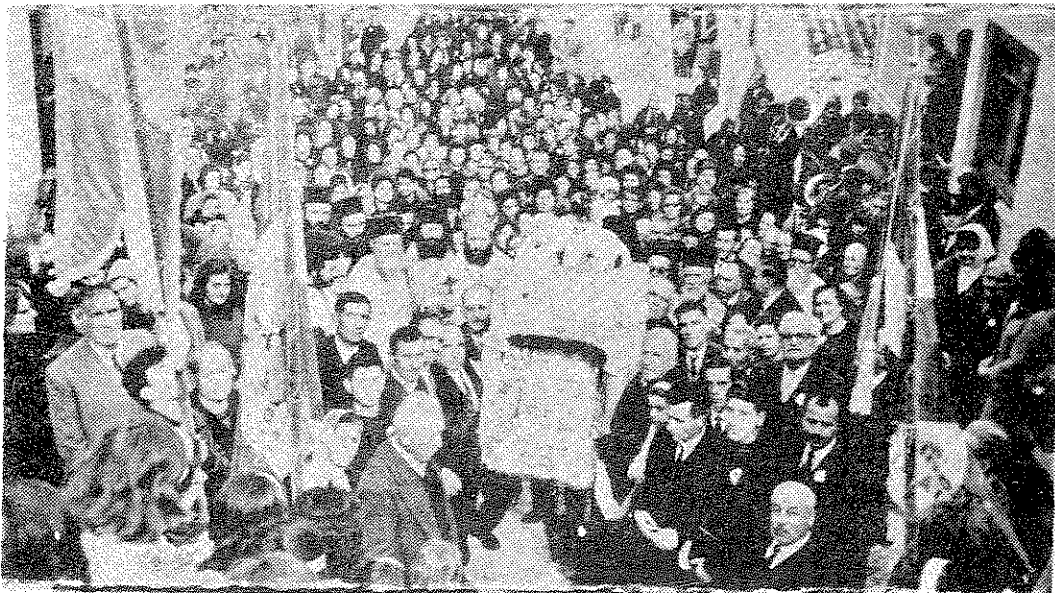
πικού μηνολογίου. Ἀλλά οὐχὶ καὶ ἀνεύθυνος ὡσαύτως ἡ ἀποδοχὴ τοῦ κακοδόξου τούτου νεωτερισμοῦ, ὑπὸ τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας! Ὅργανα ἀμφότεροι ὑπῆρξαν τοῦ ἁθέου ἐβραϊοτεκτονισμοῦ, καθὼς πολλάκις ἄχρι τοῦδε ἐμνημονεύσαμεν! Καὶ διὰ τοῦτο ἡ σιωπὴ τῆς Σης Ἱεραρχίας, εἰς τὸ διαπραττόμενον ἀνοσιούργημα κατὰ τῆς Ὁρθοδόξιας ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὡς καὶ ἡ ἀνοχή ἢ περαιτέρω ὑπ' αὐτῆς τοῦ «ἐγκλήματος τοῦ σχίσματος» διὰ τοῦ νεωτερισμοῦ, λογίζεται κατὰ τοὺς θεῖους Πατέρας ὡς «προδοσία τῆς ἀληθείας»! Ὁ Μ. Βασίλειος διαπρυσίως, καθὼς προανεφέραμεν τὸ κηρύττει: «προδοσία τῆς ἀληθείας ἐστὶ καὶ ἔθισμός πρὸς διαφορὰν ἢ τῶν πονηρευομένων ἀποδοχῇ», (ὁμ. εἰς ψαλ. 41). Τοὺς τοιοῦτους αἱ διαταγαὶ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων «ὡς ἐκκηρύττους», τουτέστι ἀποβλήτους ἀπὸ τῶν περιβόλων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, δέον νὰ λογιζώμεθα! Καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ παραθέσωμεν ὁλόκληρον τὴν σχετικὴν περικοπὴν μετὰ λύπης ἡμῶν διότι δυστυχῶς «πολλοὶ οἱ μὲν εἶνε οἱ κλητοὶ» οἱ λεγόμενοι σήμερον ποιμένες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὀλίγοι δὲ εἶνε «οἱ ἐκλεκτοί»! Οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι ἀπευθυνόμενοι πρὸς τοὺς ἀληθεῖς ποιμένας καὶ πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας παραγγέλλουν: «Τοὺς Ἀθέους αἵρεσιώτας ἀμετανοήτους ἔχοντας διαστείλαντες ἀφορίσατε ἀπὸ τῶν πιστῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἐκκήρυκτους ποιήσατε καὶ παραγγείλατε τοῖς πιστοῖς παντοίως αὐτῶν ἀπέχεσθαι καὶ μὴτε λόγοις, μὴτε προσευχαῖς κοινωνεῖν αὐτοῖς.

Οὗτοι γάρ εἰσιν ἀντίδικοι καὶ ἐπίβουλοι τῆς Ἐκκλησίας οἱ διαφθείροντες τὸ ποίμνιον καὶ μολύνοντες τὴν κληρονομίαν, οἱ δοξόσοφοι καὶ παμπόνηροι, περὶ ὧν ἔλεγεν ὁ Σολομὼν ὁ σοφός, δυσσεβοῦντες ὑποκρίνονται εὐσεβεῖν, περὶ ὧν ὁ Κύριος πικρῶς καὶ ἀποτόμως ἀπεφώνητο λέγων, ὅτι εἰσὶ ψευδόχρικοι καὶ ψευδοδιδάσκαλοι, οἱ βλασφημήσαντες τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος καὶ ἀποπτύσαντες τὴν παρ' Αὐτοῦ δωρεάν μετὰ τὴν χάριν, οἷς οὐκ ἀφεθήσεται οὔτε ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι, οἱ καὶ Ἰουδαίων δυσσεβέστεροι καὶ Ἑλλήνων ἀθεώτεροι οἱ Θεὸν τὸν ἐπὶ πάντων βλασφημοῦντες καὶ τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ καταπατοῦντες, οἱ τοὺς θεοὺς λόγους ἀρνούμενοι ἢ μεθ' ὑποκρίσεως προσποιούμενοι δέχεσθαι ἐφ' ὕβρει Θεοῦ καὶ ἀπάτῃ τῶν αὐτοῖς προσιόντων, οὓς φεύγειν ὑμᾶς παρακαλοῦμεν, ἵνα μὴ λάβητε βρόχους ταῖς ἑαυτῶν ψυχαῖς, οὔτε γὰρ κλέπτη δεῖ συντρέχειν, οὐδὲ μετὰ μοιχοῦ τὴν μερίδα τίθεσθαι ἐπεὶπερ καὶ ὁ ὁσιος Δαυὶδ: «Κύριε, τοὺς μισοῦντάς σε ἐμίσησα, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς σου ἐξετηκόμην, τέλειον μῖσος ἐμίσουν αὐτοὺς, εἰς ἐχθροὺς ἐγένοντό μοι».

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 9ην τρέχοντος Ἑορτὴν τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων πανηγυρίζει ἰδὲ ἐν Κορυδαλλῷ φερώνυμον παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ν. τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ ἱερουργοῦντος τοῦ Σεβ. Διαυλείας κ. Ἀκακίου

‘Εορτολόγιον 9 Μαρτίου

Οἱ Τεσσαράκοντα Μάρτυρες

Οὗτοι ἤκμασαν ἐπὶ Λικινίου κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 4ου αἰῶνος καὶ ὑπηρετοῦν εἰς τὸ αὐτὸ στρατιωτικὸν τάγμα, διακρινόμενοι ἐπὶ ἀνδρεία καὶ ἡρώϊσμόν. Ἐν Σεβαστείᾳ διεβλήθησαν ὡς Χριστιανοὶ καὶ ἤχθησαν ἐν ὄψιον τοῦ Ἐπαρχοῦ Καππαδοκίας Ἀγρικόλα. Ὁ Ἐπαρχος ἀκούσας τὴν ὁμολογίαν αὐτῶν ὅτι εἶναι Χριστιανοὶ ἐταράχθη, διότι παρετήρει ὅποια ἐκλεκτὰ στοιχεῖα περιελάμβανεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἡ καταδιωκομένης Ἐκκλησίας.

Καὶ κατὰ πρῶτον προσεπάθει μὲ κολακείας νὰ ἀποσπᾷ αὐτοὺς ἀπὸ τὸν Χριστὸν ὑποσχόμενος εἰς αὐτοὺς πολλὰς ἀμοιβὰς καὶ μεγάλας τιμὰς. Ἀλλ’ οἱ ἅγιοι μὲ ἓνα στόμα ἀπέρριψαν τὰς κολακευτικὰς προτάσεις του. Τότε οὗτος θυμωθεὶς διέταξε νὰ τοὺς φυλακίσουν προσωρινῶς ἕως ὅτου σκεφθῇ ποίαν μηχανὴν νὰ εὕρῃ ὥστε νὰ προσεγγίσῃ εἰς τοὺς Μάρτυρας θάνατον βραδύν ἄλλὰ καὶ πικρὸν. Καὶ εὗρε τοῦτον. Παρατηρήσας ὅτι ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους ἦτο εἰσέτι χειμερινή, τὸ ψυχρὸς ὄριμν, ἐξέλεξε νύκτα τινά, καθ’ ἣν ἔπνεε παγερώτατος βορρᾶς, ἡ δὲ λίμνη, περὶ τὴν ὁποίαν ἡ πόλις τῆς Σεβαστείας ἦτο ἐκτισμένη ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους εἰς κρύσταλλον μετεβλήθη, καὶ διέταξε νὰ γυμνώσῃ τοὺς Μάρτυρας, καὶ οὕτως αὐτοὺς νὰ ἀφήσωσιν ἐκεῖ καθ’ ὅλην τὴν νύκτα ἐπὶ τῶν παγωμένων ὕδατων. Ἡ θάσανος ὄντως ἦτο ἀφόρητος καὶ φρικτὴ διότι δι’ αὐτῆς τὰ μὲν ἄκρα στερούμενα τοῦ αἵματος κλονίζονται καὶ τρέμουν καὶ καυστικὰ κεντήματα δοκιμάζουσι καὶ νεκροῦνται, ἡ δὲ καρδιά, ἔνθα ὅλον τὸ αἷμα συρρέει αἰσθάνεται φοβεράν ὀδύνην καὶ στενοχωρίαν.

Ἀλλ’ οἱ καλλίνικοι οὗτοι Μάρτυρες δὲν ἐδειλίασαν ἐκ τῆς φυλακῆς φερόμενοι εἰς τὴν λίμνην συνήψαν μεταξὺ τῶν ἁμύλλαν τίς πρῶτος νὰ ἐκδυθῇ καὶ τίς πρῶτος εἰς αὐτὴν νὰ εἰσέλθῃ. Ἐνθαρρύνοντες δὲ ὁ εἰς τὸν ἄλλον ταυτοῦτα τινα, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον ἔλεγον : «Μὴ ἱμάτιον ἀποδυόμεθα ; ἀλλὰ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἀποτιθέμεθα. Ἐπειδὴ διὰ τὸν ὄφιν ἐνεδύθημεν, διὰ τὸν Χριστὸν τώρα ἅς ἐκδυθῶμεν, διὰ τὸν παράδεισον, ὃν ἀπωλέσαμεν ἅς γυμνωθῶμεν. Ἄν ὁ Κύριος ἐξεδύθῃ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ γυμνὸς προσηλωθῇ δι’ ἡμᾶς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, τί μέγα ἂν καὶ ἡμεῖς γυμνωθῶμεν δι’ ἀγάπην αὐτοῦ, ἀφοῦ μάλιστα τὸ τόλμημα τοῦ το διεπράχθη δι’ ἡμῶν ; διότι στρατιώται τὸν Κύριον ἐξέδυσαν καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ μεταξὺ τῶν διεμέρισαν. Δριμύς ὁ χειμὼν, ἀλλὰ γλυκύς ὁ παράδεισος ; ἀλγεινὴ ἡ πῆξις, ἀλλ’ ἡδεΐα ἡ ἀπόλαυσις ἐπ’ ὀλίγον ἅς ὑπομείνωμεν, καὶ θὰ μᾶς δοθῇ φιλοστόργως τοῦ Ἀδραᾶμ ὁ κόλπος. Ἄς καυθῇ ὁ ποὺς, ἵνα μετ’ Ἀγγέλων διηνεκῶς χορεύῃ, ἡ δὲ χεὶρ ἅς ρέυσῃ, ὥπως παρρησίαν ἔχῃ νὰ ὑφύδται πρὸς Κύριον».

ὑπὸ τὰς ἀμοιβαίαις ταύτας προτροπὰς οἱ Μάρτυρες γενναίως ὑπέμειναν τὴν φρικτὴν θάσανον τῆς φύξεως καθ’ ὅλην τὴν νύκτα. Καὶ τὸ μαρτύριον ἀπέβαινε τραγικώτερον ἐκ τοῦ ὅτι πλησίον εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης ἤγαγεν ὁ τύραννος τὸ ἐκεῖ λουτρόν ἵνα προσεγγί-

σῃ εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους πειρασμόν. Ἀλλ’ οἱ ἅγιοι τὰ νύκτα στρέφαντες πρὸς τὸν λουτρόνα, ἔβλεπον εἰς οὐρανόν, ἐκεῖθεν ἀπεκδεχόμενοι σωτηρίαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν πόνων. Εἰς μόνον ἐκ τοῦ δριμυτάτου ἐκείνου ψύχους ἐλιποψύχθη καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ λουτρόν· ἀλλ’ εἰσελθὼν κατέρρευσε νεκρὸς μὴ δυνηθεὶς ν’ ἀνθέξῃ ἐκ τοῦ ψύχους εἰς τὴν ἀπότομον θερμότητα. Οὗτος «ἀμφοτέρων τῶν ζωῶν διήμαρτε» κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον.

Τὸ πάθημα τοῦ λιποτάκτου τούτου ἰδὼν ὁ δεσμοφύλαξ Ἀγλάϊος καὶ παράδοξον θέαμα ἐν οὐρανῷ παρατηρήσας, ἀγγέλους στεφάνους εἰς τοὺς Μάρτυρας διανεμόντας, ἀβράδευτον δὲ μόνον τὸν λιποτάκτην μένοντα, εὐθὺς ἐκδυθεὶς ἐπήδησεν εἰς τὴν λίμνην κράζων «Χριστιανὸς εἰμι» καὶ συγκατεριθμύθη μετὰ τῶν λοιπῶν, τῶν θλιβομένων διὰ τὸ κενόν, ὅπερ ἤνοιξεν εἰς τὸν ὄμιλον αὐτῶν ἡ ἀποστασία τοῦ ἐνός.

Ἡ πρώτη εὗρε τοὺς Μάρτυρας ἐτοιμοθανάτους. Ἡ φύξις ἐπέφερε τὸ φονικόν της ἔργον. Ἐξ αὐτῶν μόνον ὁ νεώτερος καὶ ἰσχυρότερος ὁ Μελίτων, διετήρει εἰσέτι τὰς δυνάμεις του. Ὅτε δὲ τὴν πρωΐαν ὁ τύραννος ἐπληροφορήθη πῶς προσήλθεν εἰς τὸ μαρτύριον καὶ ὁ Ἀγλάϊος ἀπεθιρώθη, καὶ διέταξε νὰ συντρίψωσι τοὺς πόδας τῶν μαρτύρων καὶ νὰ ρίψωσιν αὐτοὺς εὐθὺς πρὶν ἐκπνεύσωσιν εἰς τὸ πῦρ. Μόνον τὸν Μελίτωνα ἠθέλησε νὰ ἐξαιρέσωσι ταύτης τῆς τιμωρίας μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν μεταπέισῃ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν. Ἀλλ’ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, χήρα εὐσεβῆς, ὥς εἶδε τὰ σώματα τῶν Μαρτύρων ἐπὶ ἀμάξης φερόμενα πρὸς τὴν πυράν, τὸν δὲ υἱὸν αὐτῆς ἀφηνόμενον καὶ τῶν συνάθλων τοῦ ἀποχωριζόμενον, ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς τοῦτον λαβοῦσα ἔτρεχεν ὀπίσω καὶ φθάσας ἐπὶ τῆς ἀμάξης τοῦτον ἔθηκεν, ὥπως ὁ ἀχώριστος ἐν τῇ μαρτυρίᾳ καὶ κατὰ τὸν θάνατον ἀχώριστος εὗρεθῇ ἐκείνων, καὶ μετ’ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος στεφανωθῇ.

«**Μάρτυρος ὄντως μὴ τηρ, ἀναφωνεῖ ὁ Μ. Βασίλειος· οὐ γὰρ δάκρυον ἄφηκεν ἀγενές, οὐδ’ ἐφθέγγετο ταπεινόν τι καὶ ἀνάξιον τοῦ καιροῦ, ἀλλ’ ἀπιθί, φησίν, ὦ παῖ, τὴν ἀγαθὴν πορείαν μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν, μετὰ τῶν συσκήνων· μὴ ὑπολειφθῇς τῆς χορείας, μὴ δεύτερος τῶν ἁλλῶν ἐμφανισθῇς τῷ Δεσπότῃ. Ὅντως ἀγαθὴς ρίζης ἀγαθὸν βλάστημα**» (Λογ. εἰς 40 Μαρτ.)

Τοιοῦτον μακάριον τέλος ἔλαβον οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες.

Ὁ Χρηστούδης Φωκίων

Ὁ Φωκίων ἀκμάσας τῷ 402-318 μ. Χρ. ἦτο Ἀθηναῖος. Ὑπῆρξε μαθητὴς τῶν φιλοσόφων Πλάτωνος καὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Ξενοκράτους. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκτιμῶντες τὴν ἀρετὴν του καὶ τὴν φιλοπατρίαν του πολλάκις τοῦ ἀνέθεσαν τὴν ἀρχιστρατηγίαν εἰς τοὺς πολέμους. Ἦτο χαρακτηρὸς χρηστοῦ, ἀκεραίου, δικαίου, εὐλικρινοῦς, συμπαθεστάτου πρὸς φίλους καὶ ἀμνηστικῶν πρὸς ἀντιπάλους καὶ πρὸ παντὸς ἀνωτέρου πάσης ἰδιοτελείας. Ἐξῆρσεν ἐν πενία ἐντὸς εὐτελοῦς κατοικίας ἐνδιακτιμώμενος ἐν ἄκρα λιτότητι καὶ ἐνδυσόμενος, παρὰ τὴν ἐπίσημον στρατηγικὴν του ἰδιότητα, ταπεινότητα. Ἀλέξανδρος ὁ μέγας υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα γνωρίσας τὸν ἄνδρα, τοσοῦτον αὐτὸν ἐξετίμησεν, ὥστε καὶ μετὰ τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν θριάμβους του, ὅτε πρὸς ἄλλους γράφων ἀφῆρσεν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του τὸ «Χ α ἰ ρ ε ι ν», μόνον πρὸς τὸν Φωκίωνα ἐξηκολούθει προσαγορεύων αὐτὸν μετὰ τοῦ «Χ α ἰ ρ ε ι ν». Γνωρίζων δὲ ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ὥς ἐκ τῆς ἄκρας τιμιότητος πενίαν αὐτοῦ, ἀπέστειλεν εἰς αὐτὸν δῶρον πολυτίμων ἑκατὸν τάλαντων. Ἀλλ' ὁ Φωκίων ἠρώτησε τοὺς ἀπεσταλμένους — διατί ὁ Ἀλέξανδρος μόνον εἰς αὐτὸν ἐκ τῶν συμπολιτῶν στέλλει τοσὸν πολυτίμον δῶρον; Ὅτε δὲ εἶπον οὗτοι· διότι «σὲ μόνον θεωρεῖ ἄνδρα

καλὸν ἀγαθόν», ὁ Φωκίων ἀπήντησε: «Λοιπὸν ἄς μὲ ἀφήσῃ καὶ νὰ εἶμαι καὶ νὰ φαίνομαι πάντοτε τοιοῦτος».

Ὅτε δὲ οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἀλεξάνδρου παρακολουθήσαντες τὸν Φωκίωνα εἰς τὸν οἶκόν του εἶδον τὴν εὐτέλειαν καὶ τὴν λιτότητα τῆς κατοικίας του, καὶ τὴν σύζυγόν του ζυμώνουσαν ἄρτον τῆς οἰκογενείας τῆς, αὐτὸν δὲ τὸν ἐνδοξον στρατηγὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀντλοῦντα ἰδίαις χερσίν ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος, εἰ μᾶλλον ἐπέμενον, ὅπως δεχθῇ τὸ δῶρον τοῦ Ἀλεξάνδρου, μὴ ἀνεχόμενοι φίλος τοῦ Βασιλέως νὰ ζῇ τοσοῦτον πενιχρῶς. Ἀλλ' ὁ Φωκίων τοῖς ἐδείξε πτωχὸν τινα γέροντα διερχόμενον τότε ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας του καὶ εἶπεν, ὅτι ἐκεῖνος ἔζη πτωχικώτερα αὐτοῦ, καὶ ὅμως ἔζη εὐχαριστημένος· προσέθεσε δὲ ὅτι, ἂν λάβῃ τὰ τάλαντα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ δὲν μεταχειρισθῇ αὐτά, εἰς μάτην θέλει λάβεῖ τόσον χρυσίον· ἂν δὲ τὰ μεταχειρισθῇ, θέλει διαβάλλει καὶ ἑαυτὸν καὶ τὸν Ἀλέξανδρον ὡς ὑπόπτους ἐνώπιον τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ οὕτω τὰ τάλαντα ἐπανήλθον ἀπαράδεκτα εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, διατηρηθεῖσας ἀκεραίας καὶ ἀδιαβλήτου τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ τε Φωκίονος καὶ τοῦ φίλου του Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Ἀλέξανδρος τότε ἔγραψε πρὸς τὸν Φωκίωνα, ὅτι δὲν θεωρεῖ φίλους του, ὅσους δὲν δέχονται τι παρ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Φωκίων καὶ πάλιν δὲν ἐδέχθη χρήματα. Παρεκάλεσεν ὅμως τὸν Ἀλέξανδρον ν' ἀπολύσῃ ἐκ τῶν φυλακῶν τῶν Σάρδεων Ἀθηνόδορον τινα Ἰμβέριον, καὶ δύο ἄλλους κρατούμενους Ροδίους. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀμέσως ἐξετέλεσε τὴν παράκλησιν τοῦ Φωκίονος, καὶ συγχρόνως διὰ τοῦ στρατηγοῦ του Κρατεροῦ τῷ ἐπρότεινε τέσσαρας ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων του· παρεκάλεσε δὲ τὸν Φωκίωνα νὰ ἐκλέξῃ μίαν ἐξ αὐτῶν, διότι ἄλλως ἤθελε δυσαρεστηθῇ. Ὁ Φωκίων ὅμως καὶ πάλιν ἠρνήθη τὴν δωρεάν.

Μένυλλος ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μακεδονικῆς φρουρᾶς τῆς καταλαβούσης τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν Φωκίωνα συμπεριεφέρθη μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ. Βλέπων δὲ αὐτὸν ἐν πενίᾳ διαβιῶντα τῷ ἐπρόσφερε δῶρα καὶ χρήματα· ἀλλ' ὁ ἀφιλοχρήματος Φωκίων ἀπέκρουσεν αὐτὰ εἰπὼν ὅτι, ἀφοῦ δὲν ἐδέχθη τὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου πολὺ ὀλιγώτερον θέλει δεχθῇ τὰ τοῦ Μένυλλου. Ὅτε δὲ ὁ Μένυλλος παρεκάλεσε αὐτὸν νὰ δεχθῇ τὴν προσφορὰν του ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του Φώκου, ὁ Φωκίων ἀπήντησεν: «Ἐάν ὁ Φῶκος σωφρονῇ, θέλουσι τῷ ἀρκέσει τὰ πατρικά του, ἐάν δὲ παραλύῃ, οὐδὲν ποσὸν θέλει ἱκανοποιήσῃ τὴν παραλυσίαν του».

Δυστυχῶς ὁ χρηστὸς Φωκίων ἔπασσε θύμα σκαφαντίας φθονερῶν καὶ κακοποιῶν ἀνθρώπων καὶ κατεδικάσθη ὅπως ὁ Σωκράτης εἰς τὸν διὰ κωνείου θάνατον, ὅπερ κώνειον ὑπεχρεώθη δι' ἰδίων χρημάτων ν' ἀγοράσῃ.

Ἑορταστικαὶ ἐυδηλώσεις

Κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ 4 — 6 μ.μ. ἔλαβε χώραν ἐξαιρετικὴ πανηγυρικὴ ἐκδήλωση τῆς ἡμετέρας ἐκκλησιαστικῆς παρατάξεως, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἱδρύματος τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν», παρουσία τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πολλῶν κληρικῶν, ἐπισήμων, πολιτικῶν καὶ πλῆθους εὐλαδῶν χριστιανῶν. Τὰ τῆς εὐταξίας ἀνέλαβε τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς ΠΘΕΟΚ.

Τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου ποιήσαντος «Εὐλογητόν» ἐφάλλησαν ὑπὸ καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν ὀρισμένα τροπάρια καὶ ἰδιόμελα κατὰλληλα πρὸς τὴν σημασίαν τῆς ἑορτῆς. Κατόπιν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν Σεβ. Ἐπίσκοπον Μαγνησίας κ. Χρυσόστομον, ὅστις ἀνέπτυξε καταλλήλως τὸ ὑψηλὸν νόημα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν συσχετισμῷ μὲ τὴν ἠθικὴν χριστιανικὴν πληρότητα. Μετ' αὐτὸν ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν κ. Νικήταν Ἀναγνωστόπουλον, δικηγόρον παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ, ὅστις διεξεδίκως καὶ εὐστοχῶτατα ἀνέπτυξε τὸ παλαισημερολογητικὸν ζήτημα ἀπὸ νομοκανονικῆς καὶ συνταγματικῆς ἐπόψεως.

Τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς ἐπεσφράγισεν ὁ Σεβ. Μαγνησίας Χρυσόστομος, ὅστις ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἠὺχαρίστησε τὸν πρόεδρον τοῦ Ἱδρύματος τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» κ. Παν. Βαρυμποσιώτην, διὰ τὴν παραχώρησιν τῆς αἰθούσης τοῦ Ἱδρύματος πρὸς τέλει τῆς ἑορτῆς, καὶ ὅστις (Σεβασμ.) ἠὺχῆθη τὰ προσήκοντα εἰς πάντας τοὺς συμμετασχόντας εἰς τὴν ἑορταστικὴν ταύτην ἐκδήλωσιν.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Τὴν 27ην Ἰανουρίου ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους μονὰς ὁ Ἀρχιμ. Ἰωάννης Μπαξεβανάκης. Ὁ ἀείμνηστος ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν καλλιτέρων κληρικῶν τῆς ἡμετέρας ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας. Διεκρίνετο μεταξύ τῶν Ἱερέων μας, διὰ τὴν πραότητα, τὴν κοσμιότητα τοῦ ἡθους, τὴν διάκρισιν, τὴν ὑπομονὴν, τὴν μακροθυμίαν, καὶ ἐν γένει τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς. Ὑπέμεινε διωγμούς καὶ κακουχίας ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐσεβείας καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Λόγω δὲ τῆς μεγάλῃς του ἐμπειρίας εἰς τὰ πνευματικά καθήκοντα ἐξυπνέτησε πολλὰς χιλιάδας ψυχῶν, προσερχομένων καθημερινῶς πρὸς ἐξομολόγησιν.

Ἡ γεκρόσιμος ἀκολουθία ἐψάλη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχι. Που κ.κ. Αἰξεντίου καὶ τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Δαυλείας κ.κ. Ἀνακίου συμπαραστατουμένων ὑπὸ πολλῶν Ἱερέων, πλῆθος δὲ κόσμου μετὰ συντριβῆς καρδίας παρηκολούθησεν αὐτήν.

Τὸ 40θήμερον αὐτοῦ Μνημόσυνον θὰ τελεσθῇ τὴν Δ' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν εἰς τὴν Μονὴν Ἀγ. Τριάδος Ν. Πεντέλης μετ' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.

Συγκοινωνία Λεωφ. Πεντέλης. Ἀγ. Σίλα — τέρμα.

ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑΣ

Μετέστη πρὸς Κύριον ἡ ἐκ Μεσσωρόπης Καβάλας εὐλαβεστάτη ἀδελφὴ Σταλαχτὴ Βαζακίδου.

Ἡ μεταστάσα ἠγωνίσθη εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρὸς κατὰ τοὺς φρικτοὺς κατὰ τοῦ Πατρὸς Μεσσωρόπης διωγμοὺς ἀπὸ τοῦ 1928 καὶ ἐντεῦθεν, μὲ τελείαν χριστιανικὴν αὐταπάρνησιν.

Ἦδη ἀπολαμβάνει τοὺς μισθοὺς τῶν θεαρέστων ἀγώνων τῆς. Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη.

Ἡ ΤΑΥΤΟΠΑΘΕΙΑ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΗΣ

Κατὰ τὴν ἐνόπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν δίκην τοῦ Σεβ. πρ. Ἀργολίδος, κατηγορουμένου ἐπὶ ἀντιποιήσεϊ ἀρχῆς, καὶ οὗτος καὶ οἱ ὑπερασπισταὶ του ἀποσεύοντες τὴν κατηγορίαν, ἐπεκαλοῦντο τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν διέπουσαν τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τοὺς Κανόνας τῆς ὁποίας οἱ διακονοῦντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μᾶλλον δεόν νὰ πείθωνται ἢ εἰς τοὺς νόμους τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, ἐφ' ὅσον οὗτοι συγχροῦνται πρὸς ἐκείνους.

Δὲν ὑπείσερχόμεθα εἰς ξένας ὑποθέσεις, οὔτε ἐπιθυμοῦμεν νὰ σχολιάσωμεν τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἐν προκειμένῳ ἀξίζει νὰ σχολιασθῇ εἶναι ὅτι ἤλθε καιρὸς ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπειὰς τῶν ἀμαρτιῶν τῆς, διότι οἱ Νόμοι τῆς Ταυτοπαθείας εἶναι αἰώνιοι καὶ ἀδυσώπητοι.

Ὅταν, τῇ εἰσηγήσει Αὐτῆς, εἰσύροντο εἰς τὰ κοσμικὰ δικαστήρια δίκην ἀπατεώνων καὶ κακοποιῶν οἱ ἡμέτεροι Κληρικοὶ μὲ τὴν ἰδίαν κατηγορίαν τῆς ἀντιποιήσεως δῆθεν ἀρχῆς, αἱ ἀποφάσεις ἐξεδίδοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καταδικαστικαί, διότι τοῦτο ἀπήτη ἡ σκοπιμότης... «Ἐάν τοῦτο ἀπολύσῃς σὺ ἐφ' ἑλὸς τοῦ Καίσαρος». Ματαίως οἱ πτωχοὶ κατηγοροῦμενοι ἐπεκαλοῦντο τὰ ἐπιχειρήματα, ὅσα καὶ ὁ Σεβ. πρ. Ἀργολίδος, ὅτι ἡ χάρις τοῦ Ἀγ. Πνεύματος τοὺς ἐχειροτόνησε, καὶ ὅτι τὰ χάρισματα τοῦ πνεύματος ἀμεταμέλητα». Ματαίως ἠμφεσβήτουν τὸ δικαίωμα εἰς κοσμικὰ δικαστήρια νὰ κρίνουν ζητήματα ὑφίστης σημασίας, ὡς ἀφορῶντα τὸ κῆρος Μυστηριακῶν Τελετῶν θεοσυστάτων. Αἱ ἀποφάσεις ἐξεδίδοντο ἀγνοουμένων καὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν συνταγματικῶν δικαιωμάτων, καταδικαστικαί.

Λυπούμεθα διὰ τὰ εἰς ἔαρος τοῦ Σεβ. πρ. Ἀργολίδος γενόμενα, καὶ ἐν τῇ προσώπῳ αὐτοῦ, ὁλοκλήρου τῆς Κρατοῦσας Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ γέγραπται «Ὁ, τι ἂν σπείρῃ ἄνθρωπος τοῦτο καὶ θερίσει».

Ὁ πατὴρ Σπυρίδων Βλάχος, ἱερεὺς Ἁγίων Θεοδώρων Νέας Σμύρνης, μετὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Κυριῶν τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἀναπήρων Βούλας, ὁ ποῦ δίδειμον δῶρα εἰς ἀσθενεῖς.